

Καὶ ὁ ἥλιος πρὶν χρυσώσῃ τὸ κατάφυτο βουνό,
Τὰ πουλάκια σ' ἀπαντᾶνε,
Τὸ πουρπούλισμ' ἀρχινᾶνε
Εἰς τὸν πρῶτον σ' ἐρχομό.

Καὶ τ' ἀηδόνι, ποῦ σὲ βλέπει, μέσα στὸ λουλουδισμό,
Ἐνα ἄσμα σου τονίζει,
Νὰ τὸ ψάλλ' εὐθὺς ἀρχίζει
Μὲ γλυκὸ κελαδισμό.

Εἰς τὴν πεδιάδα κὸρη ῥόδα κόπτει χαρωπή.
Ἀνθοδέσμας ἐτοιμάζει,
Εἰς τὰς φίλας τῆς μοιράζει
Μ' ἐν μειδιάμα γλυκύ.

Τὸ ῥυάκιον ἀρχίζει, τὸ δροσάτο του νερό,
Σιγανὰ νὰ τὸ κυλάῃ,
Μὲ χαρά του νὰ κυττάῃ
Τὸν γαλάζιον οὐρανό.

Χαῖρε, χαῖρε χρυσομάλλη, καὶ ἐγὼ σὲ ἀπαντῶ.
Τὰ λαμπρά σου ὕμνῳ κάλλη
Μέσ' τὸ κάμπο, ὅπου θάλλει
Ἀπὸ τὸ λουλουδισμό.

Τί σοφία βασιλεύει καὶ τί ἔργα θαυμαστά!
Τὸν Θεὸν δοξολογεῖτε
Ἀνθρώποι, αὐτὸν ὕμνεῖτε
Καλλιθέλαδα πτηνά!

Γ. Ι. Θεόφιλος.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Λοιπὸν κ. Β. θὰ τελειώσῃ ποτὲ αὐτὸ τὸ πανταλόνι; Ἀνεφώνησε νέος τις εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ῥάπτου του.

— Αὔριον θὰ ἦναι ἑτοιμον ἀπεκρίθη ὁ ῥάπτης ἡσύχως.

— Ἀλλ' αὐτὸ τὸ αὔριον μοὶ εἶπατε καὶ χθές;

— Πραγματικῶς.

— Κεῖν, δὲν εἶναι σήμερον τὸ αὔριον τῆς χθές;

— Εἶναι· ἀλλὰ σήμερον δὲν εἶναι αὔριον.

— Καλὰ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους πότε θὰ φθάσῃ αὐτὸ τὸ αὔριον;

— Δὲν γνωρίζετε, κύριε;

— Ὅχι.

— Ἐνθυμίσθαι ὅταν σᾶς ἔκαμα τὴν τελευταίαν ἐνδυμασίαν σας;

— Μάλιστα.

— Γότε θὰ ἐνθυμίσθῃς βεβαίως ὅτι, ὅταν ἔστειλλον διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ λογαριασμοῦ, πάντοτε μοὶ ἐλέγατε: αὔριον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνεκάλυψα ὅτι τὸ αὔριον δὲν φθάνει ποτέ. Καταλαμβάνετε, κύριε;

Καὶ ὁ νέος χωρὶς νὰ ἀναντήσῃ ἀνεχώρησε, ἀλλὰ τὸ κτύπημα δι' οὗ ἔκλεισε τὴν θύραν ἐσήμαινεν ὅτι ἐκατάλαβε.

* * Ὁ περὶ ἐκπαιδεύσεως τελευταῖος νόμος ἐν Γαλλίᾳ ἐπιβάλλει εἰς τὰς μαθητρίδας τὴν μάθησιν καὶ τοῦ κόπτειν καὶ ῥάπτειν τὰ ἐνδύματα· ἀνευ ἀποδεικτικοῦ τούτων προβιβάσμος εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα δὲν ἐπιτρέπεται. Ἰδοὺ πρακτικὴ πρόοδος πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν.

* * Παράδοξος διαθήκη. Πρὸ τινων ἡμερῶν ἀπεβίωσεν ἐν Μασσαλίᾳ ἡ σύζυγος τοῦ ποιητοῦ Ἀντράν. Ἡ κυρία αὕτη εἶχε συζευχθῇ δις, πρῶτον Ἀμερικανόν τινα φίτς, εἶτα τὸν Ἀντράν. Ἐν τῇ διαθήκῃ αὐτῆς ἀπαιτεῖ ἵνα ἡ καρδιά τῆς κατατεθῇ ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἀντράν, τὸ δὲ σῶμα ἐν τῷ τοῦ Ἀμερικανοῦ.

* * Κατὰ πρόσφατον στατιστικὴν ἐν Αἰγύπτῳ ὑπάρχουσιν ἐγκατεστημένοι 68,653 ξένοι, ἐξ ὧν 20,962 Ἕλληνες, 14,524 Ἴταλοι, 14,310 Γάλλοι, 3,795 Ἀγγλοὶ, 2,480 Αὐστριακοὶ, 1879 Γερμανοὶ, 1,003 Ἰσπανοὶ, 752 Πέρσαι, 358 Ρῶσοι, 139 Ἀμερικανοὶ, 137 Βέλγοι, 110 Ὀλλανδοὶ, 74 Δανοὶ, 36 Πορτογάλλοι.

* * Ὁ λευκὸς μύρμηξ γεννᾷ 80,000 ὥς ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας.

* * Ὁ φελὸς τὸν ὅποιον μεταχειρίζομεθα σήμερον ὡς πώματα τῶν φιαλῶν ὑπῆρχεν εἰς τοιαύτην χρήσιν ἀπὸ τοῦ 401 π. Χ. ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Κάτωτος.

* * Οἱ ζωολογισταὶ θαυμάζουν τὴν ἀνατομίαν τῆς ἀλώπεκος, διότι οὐδὲν τῶν ὀργάνων παρουσιάζει μὴ ὅν εἰς ὑγιᾶ κατάστασιν, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηγεῖται ἡ μακροβιότης αὐτῆς.

* * Οἱ ἀρχαῖοι Οὔνοι θεωροῦνται ἡ ἀσχημότερα φυλὴ, ἥτις ἦλθε ποτὲ ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας· τινὲς αὐτῶν ἦσαν τοιαύτης τερατώδους μορφῆς, ὥστε μετὰ τὰς κατακτήσεις των ἠναγκάζοντο νὰ φέρωσιν προσωπίδας, ὅπως μὴ τρομάζωσι τοὺς κατακτηθέντας, ἀκολούθως ἤλλαξαν αὐτὴν διὰ κεχρυσωμένου πέπλου, διὸ καὶ ἐκλήθησαν πεπλοφόροι.

Λύσις Γ'. αἰτίγματος.

Αἰών—Ἰων—ὦν

Ἐλυσαν δ' αὐτὸ οἱ κ. κ. Θ. Οἰκονομόπουλος, Ὁλυμπιάς Βωτυρά, Γαρουφαλιά Κωτσελοπούλου (Ἀθηναῖν). Ι. Κ. Τζάθας (Γόρρας). Ἑλένη Α. Ποτοῦς, Εὐτυχία Δ. Ἀντύπα, Σωτήριος Σ. Καλλιάρχης (Κωνσταντινουπόλεως).

Ὁ δὲ κ. Τ. Δ. Σ. ἐξ Ἀθηνῶν ἐμμέτρως ὡς ἐξῆς:

Λεπτὰ τινα μόνον σκερθεῖς
ἀλλὰ μ' ἐφάνη αἰὼν εἰς
ἀμέσῳ· ἀνεζήτησα
ἀν' Ἰων ἢ το Ὀμηρος
ὁ μέγας Ἑλλῆν ποιητῆς
τῆς δ' Ἐκκλησίας φαντασθεῖς
ἐν Ω—μεγάλον καὶ ἐν Ν—ῦ
γραμμένον ἐπὶ θόλου
εὐθέως ἀνεκάλυψα
ὅτι τὴν λύσιν δίδει τ' ὄλου.